

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 35Komp/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020201740
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Berthotyová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:1020201740.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Anity Filovej (spravodajkyňa), JUDr. Zuzana Mališovej, prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD. a JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. vo veci žalobcu: EuroSpotrebiteľ, o. z., so sídlom: Sládkovičova 73, 024 01 Kysucké Nové Mesto, IČO: 51 428 148 proti žalovaným: v rade 1/ Vláda Slovenskej republiky, so sídlom Námetstie slobody 1, 813 70 Bratislava, v rade 2/ Úrad vlády Slovenskej republiky, so sídlom Námetstie slobody 1, 813 70 Bratislava, o kompetenčnej žalobe, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konanie **z a s t a v u j e**.
- II. Žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I.

Priebeh konania

1. Z podanej kompetenčnej žaloby a z pripojených príloh vyplývajú nasledujúce skutočnosti: žalobca požiadal 8. septembra 2020 Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) o sprístupnenie viacerých informácií týkajúcich sa údajného pôsobenia spisovateľa C. C. na ministerstve vnútra.
2. Ministerstvo vnútra prostredníctvom Kancelárie ministra vnútra, tlačového odboru, rozhodnutím z 11. septembra 2020 č. KM-TO-2020/005916-004 tejto žiadosti nevyhovelo z dôvodu ochrany osobných údajov, ako aj z dôvodu absencie požadovaných informácií (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“).
3. O rozklade podanom žalobcom rozhodol Minister vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) rozhodnutím z 3. novembra 2020 č. SL-OLVS-2020/002974-002 tak, že ho zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“).
4. Žalobca žiadosťou zo dňa 05.11.2020 podal podnet na preskúmanie druhostupňového rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“).
5. Vedúci žalovaného v rade 2/ listom z 11. novembra 2020 č. 24395/7245-2020/PO žalobcovi oznámil, že ani žalobca v rade 1/, ani žalobca v rade 2/ nie sú o tomto podnete oprávnení konať.

II.

Obsah kompetenčnej žaloby

6. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bola kompetenčná žaloba postúpená uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 23C/8/2021-39 zo 17. mája 2021, potom ako bola postupne odstúpená z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kde bola pôvodne podaná v decembri 2020, na Krajský súd v Bratislave a následne na Okresný súd Bratislava I.

7. Žalobca v kompetenčnej žalobe tvrdí, že obaja žalovaní odmietli konať a postupovať v rámci prieskumného konania podľa § 65 a nasl. Správneho poriadku. Má za to, že ide o záporný kompetenčný konflikt, keď ide o odmietnutie právomoci žalovaných. Navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, ktorý s ním označených žalovaných má právomoc konať a rozhodovať o jeho podnete z 5. novembra 2020 a požaduje aj priznanie náhrady trov konania.

8. Z podania žalobcu doručeného Okresnému súdu Bratislava I dňa 03.05.2021, ktorým reagoval na uznesenie o odstránení väd podania zo dňa 09.04.2021 žalobca okrem iného uviedol, že jeden zo žalovaných má právomoc na rozhodnutie.

9. Pôsobnosť Najvyššieho správneho súdu SR pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 11 písm. g) zákona č. 162/2015 Z.z. (Správny súdny poriadok, ďalej len „SSP“) a § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení.

10. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší správny súd“) zistil, že žalobca súčasne podal 7. decembra 2020 proti druhostupňovému rozhodnutiu žalobu na Krajský súd v Bratislave. Vec je vedená pod sp. zn. 5S/222/2020 a k 22. októbru 2021 o podanej žalobe nebolo rozhodnuté.

III.

Posúdenie veci Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky

11. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší správny súd“) začal činnosť 1. augusta 2021 a začal konať vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konal Najvyšší súd Slovenskej republiky v správnom kolégiu (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Predmetná kompetenčná žaloba bola predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 11. júna 2021 a 15. júla 2021 bola zaregistrovaná v jeho správnom kolégiu pod sp. zn. 35Komp/1/2021. Od 1. augusta 2021 je teda na konanie o nej príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným spôsobom pridelená 18. augusta 2021 do dvanásteho senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol pod pôvodnou spisovou značkou.

12. Najvyšší správny súd, príslušný podľa § 11 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“) na rozhodovanie o kompetenčnej žalobe, po preskúmaní obsahu podanej kompetenčnej žaloby, posudzujúc ju neformálne, neviazaný jej žalobnými bodmi (§ 418 SSP) dospel k záveru, že konanie je potrebné zastaviť, nakoľko nejde o kompetenčný konflikt.

13. Najvyšší správny súd na úvod považuje za potrebné uviesť, že keďže v danej veci uzavrel, že sa nejedná o kompetenčný konflikt, ktorá skutočnosť má za následok zastavenie konania, s poukazom na zásadu hospodárnosti konania nevyzýval už žalobcu na odstránenie procesného nedostatku konania v podobe absencie povinného zastúpenia advokátom v zmysle § 49 ods. 1 SSP, keď na konanie o kompetenčnej žalobe sa nevzťahujú výnimky uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia. Z totožného dôvodu sa žaloba nedoručovala na vyjadrenie ani označeným žalovaným.

14. Z obsahu pripojených príloh a kompetenčnej žaloby mal Najvyšší správny súd preukázané, že žalobca sa elektronickým podnetom z 5. novembra 2020 podľa § 65 a nasl. Správneho poriadku domáhal u žalovaných 1/ a 2/ prieskumného konania proti rozhodnutiu o rozklade ministra vnútra Slovenskej republiky sp. zn. SL-OLVS-2020/002974-002 z 3. novembra 2020 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn. KM-TO-2020/005916-004 z 11. septembra 2020 o nesprístupnení požadovaných informácií.

15. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca podal podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania v súlade s ustanoveniami § 65 a nasl. Správneho poriadku, ktoré bolo vydané v rámci konania o sprístupnení informácií upraveného zákonom č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov, na ktoré sa subsidiárne vzťahuje Správny poriadok a to v zmysle ustanovenia § 22. Žalobca sa nedomáhal vyriešenia negatívneho kompetenčného konfliktu v rámci administratívneho konania, výsledkom ktorého bolo vydanie rozhodnutia o rozklade sp. zn. SL-OLVS-2020/002974-002 z 3. novembra 2020.

16. Podľa názoru žalobcu, negatívny kompetenčný konflikt je daný medzi vládou SR a Úradom vlády SR, a to z dôvodu, že v rámci svojich právomocí a kompetencií odmietajú vykonať konanie podľa § 65 a nasl. Správneho poriadku, teda preskúmať právoplatné rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky mimo odvolacieho konania.

17. Podstatou kompetenčného konfliktu, či už kladného alebo záporného je konflikt (spor) týkajúci sa výkladu kompetenčných noriem, ktoré upravujú pôsobnosť konkrétnych orgánov verejnej správy alebo iného od súdu odlišného subjektu v určitej oblasti verejnej správy, v ktorej vykonávajú svoju činnosť. Pozitívnym kompetenčným konfliktom je spor, keď viaceré orgány verejnej správy resp. orgán verejnej správy a iný subjekt odlišný od súdu, súčasne tvrdia, že im patrí pôsobnosť vykonať v tej istej veci administratívne konanie (§ 411 ods. 2 SSP). Záporným kompetenčným konfliktom je naopak spor, v ktorom viaceré orgány verejnej správy alebo iný subjekt odlišný od súdu popierajú svoju pôsobnosť tak, že žiadny z nich nechce vykonať v tej istej veci administratívne konanie (§ 411 ods. 3 SSP).

18. V danom prípade žalobca tvrdil, že pôsobnosť rozhodnúť o podnete na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia mimo odvolacieho konania patrí vláde SR alebo Úradu vlády SR, pričom toto svoje tvrdenie nepodložil žiadnou konkrétnou kompetenčnou normou.

19. Najvyšší správny súd posudzujúc žalobu neformálne preto overoval, či existuje konkrétne ustanovenie zákona, ktoré vláde SR alebo Úradu vlády SR priznáva pôsobnosť posúdiť podnet, ktorým sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti právoplatného rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky sp. zn. SL-OLVS-2020/002974-002 z 3. novembra 2020, ktorým zamietol rozklad a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o nesprístupnení požadovanej informácie, pričom zistil, že takáto kompetenčná norma na úseku slobodného prístupu k informáciám neexistuje. A naopak zistil, že v danom prípade existuje kompetenčná norma, ktorá explicitne určuje, ktorý správny orgán je príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

20. Správny poriadok vo vzťahu k podnetu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia mimo odvolacieho konania v ustanovení § 65 ods. 1 určuje, ktorý orgán je príslušný na preskúmanie podnetu, konkrétne hovorí, že rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správneho orgánu, ktoré toto rozhodnutie vydal (§ 58) a ak ide o rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, jeho vedúci na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie (§ 61 ods. 2). Citované ustanovenie teda určuje konkrétny orgán, ktorý je príslušný z vlastného alebo iného podnetu preskúmať právoplatné rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky, pričom týmto orgánom je opätovne minister vnútra Slovenskej republiky, ktorý ho preskúma na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie.

21. S poukazom na vyššie uvedené Najvyšší správny súd dospel k záveru, že v danom prípade nejde o kompetenčný spor, pretože žalovaní vo veci sa v skutočnosti nesporia, a je zrejmé, že taký spor by ani neprichádzal do úvahy, lebo neexistuje žiadna kompetenčná norma, ktorá by žalovaným prikazovala vo veci konať. Súčasne existuje kompetenčná norma priamo určujúca kompetentný orgán, ktorému prináleží podaný podnet preskúmať. Najvyšší správny súd však v danom prípade nevyužil postup podľa § 415 ods. 3 SSP v podobe pribratia do konania ďalšieho žalovaného a to Ministerstvo vnútra SR, a to z dôvodu nesplnenia základného predpokladu konania o kompetenčnej žalobe, ktorým je samotná existencia kompetenčného sporu medzi viacerými orgánmi verejnej správy prípadne aj iným subjektom odlišným od súdu. Najvyšší správny súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť žalobcu, že mu nebráni žiadna zákonná prekážka k opätovnému podaniu podnetu na preskúmanie zákonnosti predmetného rozhodnutia mimo odvolacieho konania priamo Ministrovi vnútra Slovenskej republiky, pričom uvedenému postupu nebráni ani skutočnosť, že žalobca podal správnu žalobu, predmetom ktorej je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministra vnútra Slovenskej republiky č. SL-OLVS-2020/002974-002 z 3. novembra 2020. Pokiaľ by sa však začalo konanie o preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, konajúci správny súd by postupom podľa § 100 ods. 1 písm. e) SSP konanie o tejto správnej žalobe uznesením prerušil a to do právoplatného rozhodnutia vydaného v konaní podľa § 65 a nasl. Správneho poriadku.

22. Vychádzajúc z uvedeného, preto Najvyšší správny súd konanie postupom podľa § 419 ods. 1 SSP zastavil.

23. O trovách konania rozhodol podľa § 170 písm. d) SSP tak, tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko ide o konanie o kompetenčnej žalobe.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.